

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր իննսուհuitերորդ

Աստվածային ժողովուրդներ և մարգարեական համընկնումներ. 144,000-ի դերը Դանիել 11:40-ի վախճանաբանական շրջանակում

Jeff Pippenger

2024-05-01

Մենք պապականության գիծը, ուխտադրույց դարձած Հանրապետականության գիծը, ուխտադրույց դարձած բողոքականության գիծը և հարյուր քառասունչորս հազարի գիծը տեղադրում ենք Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմության մեջ: Ներկայումս անդրադառնում ենք այն բանին, որ Քրիստոս Իր ժողովրդին երկու անգամ է հավաքում, և Նրա ժողովրդի՝ երկրորդ անգամ հավաքման բոլոր պատկերավոր ներկայացումները ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական կնքման գործընթացը:

Երբ աստվածային խորհրդանիշը իջնում է բարեփոխման գծի մեջ, Տերը այն ժամանակ հավաքում է ընտրյալ մի ժողովուրդ, որը դրանից հետո փորձության է ենթարկվում: Փորձության ընթացքի ավարտին տեղի է ունենում ցրումը, որին հաջորդում է Նրա կողմից այդ ընտրյալ ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելը, թեև շատերը հետ են մնում՝ փորձության ընթացքը չանցնելու պատճառով: Քրիստոսը Իր աշակերտներին սկսեց հավաքել Իր մկրտության ժամանակ, իսկ խաչի վրա աշակերտները ցրվեցին: Իր հարյուրից հետո Նա երկրորդ անգամ հավաքեց Իր աշակերտներին՝ Պենտեկոստեից առաջ: Այս գիծը ցույց տվեց, որ երկրորդ հավաքումը կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի վրա՝ կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ, որը նախակերպված է Պենտեկոստեով: Խաչը ցույց է տալիս հիսաթափություն, որին հաջորդում է երկրորդ հավաքումը:

Խաչից հետո երկրորդ հավաքվելը սկսվեց, երբ Քրիստոսը Իր հարյուրից հետո Իր Հոր հետ հանդիպումից իջավ: Երբ աստվածային խորհրդանիշն իջնում է, Աստծո ժողովուրդը պետք է ուտի պատգամը, և Քրիստոսն իջնելուց հետո աշակերտների հետ կերավ:

Եվ եղավ, երբ Նա նրանց հետ սեղան էր նստած, հաց առավ, օրհնեց, կտրեց և նրանց տվեց: Եվ նրանց աչքերը բացվեցին, և ճանաչեցին Նրան. և Նա անհայտացավ նրանց աչքի առաջից: Դուկաս 24:30, 31.

Խաչից հետո երկրորդ հավաքի ժամանակ Քրիստոս Իր աշակերտների վրա «փչեց» Սուրբ Հոգին:

«Քրիստոսի այն գործը, որով Նա Իր աշակերտների վրա շնչեց Սուրբ Հոգին և նրանց Իր խաղաղությունը հաղորդեց, նման էր մի քանի կաթիլի՝ Հոգեգալստյան օրը տրվելիք առատ հեղեղից առաջ»: Մարգարեության Հոգի, հատոր 3, 243:

1844 թվականի ապրիլի 19-ի հիասթափությունից հետո տեղի ունեցած երկրորդ ժողովման ժամանակ Քրիստոս Իր ձեռքը հեռացրեց 1843 թվականի սխալից:

«Այդ հավատարիմ, հիասթափված անձինք, որոնք չէին կարող հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չմնացին: Նրանք դարձյալ առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշունչը՝ մարգարեական ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հեռացվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որ իրենք ներկայացրել էին՝ ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջանները փակվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք ավարտվելու էին 1844 թվականին»: Early Writings, 237.

Հիասթափության ժամանակ երկրորդ հրեշտակը իջավ «գրությամբ իր ձեռքում»:

«Մեկ այլ հզոր հրեշտակ հանձնարարություն ստացավ իջնել երկիր: Հիսուսը նրա ձեռքում դրեց մի գրվածք, և երբ նա եկավ երկիր, աղաղակեց. «Բաբելոնը ընկավ, ընկավ»: Early Writings, 247.

Փորձության ընթացքը, որ սկսվեց երկրորդ հրեշտակի գալուստով, ավարտվեց Էքսետերի ճամբարային ժողովի ժամանակ, երբ Սուրբ Հոգին հեղվեց, և լուրը տարածվեց ինչպես մակընթաց ալիք: Այդ փորձության ընթացքը հստակ կերպով նշանավորվեց խաչից հետո, երբ մինչև Հոգեգալստի օրը՝ Սուրբ Հոգու հեղման ժամանակաշրջանը, նախորդում էր հիսունօրյա մի շրջան, որն իր հերթին կազմված էր քառասունօրյա մի շրջանից, որին հաջորդում էր տասնօրյա մի շրջան, որն ավարտվում էր Հոգեգալստին:

«Աստծո ժողովուրդը պետք է անդադար աղոթքով դեպի Նրան վեր բարձրանա: Այն բանից հետո, երբ առաջին աշակերտները տասը օր անցկացրին աղաչանքների մեջ, երբ բոլոր տարածայնությունները հեռացվել էին, և նրանք միավորվել էին սրտի խոր քննության, մեղքերի խոստովանության ու հեռացման, և սուրբ հաղորդակցության մեջ միմյանց մերձենալու մեջ, Սուրբ Հոգին եկավ նրանց վրա, և Քրիստոսի խոստումը կատարվեց: Սուրբ Հոգու հրաշալի հեղում եղավ: Հանկարծ երկնքից եկավ սաստիկ սլացող հոդմի պես մի ձայն, և այն լցրեց ամբողջ տունը, որտեղ նրանք նստած էին: «Եվ նույն օրը նրանց ավելացան շուրջ երեք հազար հոգի»: Review and Herald, March 11, 1909.

Քառասուն օրերի ընթացքում Քրիստոսը ներկա էր՝ աշակերտներին ուսուցանելով, ապա համբարձվեց: Հաջորդած տասը օրերը նախապատրաստության շրջան էին՝ Սուրբ Հոգու Պենտեկոստեական հեղմանն ընդառաջ: Խաչին հաջորդած ուսուցման քառասուն օրերը համապատասխանում են 1844 թվականի ապրիլի 19-ից մինչև 1844 թվականի օգոստոսի 12-ին Էքզեթերի վրանային ժողովի սկզբին: Այն տասը օրերը, որ նախորդեցին Պենտեկոստեին, ներկայացնում էին 1844 թվականի օգոստոսի 12-ից 17-ը ընկած ժամանակահատվածը, երբ միլլերիտները միավորվեցին Մամուել Մոտուի բերած Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի շուրջ: Այդ վրանային ժողովում երկու դասակարգեր դրսևորվեցին, և ժողովի ավարտին միայն մեկ դասակարգը ստացավ

Պենտեկոստեական հեղույմը: Քառասուն օրերով ներկայացված այդ ժամանակաշրջանում մի դասակարգը ընդունեց ուսուցումը, իսկ մյուս դասակարգը մերժեց ուսուցումը: Երբ Կեսգիշերյան աղաղակը հասավ, մի դասակարգը յուղ ուներ, մյուսը ոչ:

«Մինչ փեսան ուշանում էր, նրանք բոլորը ննջեցին ու քնեցին»: Փեսայի ուշանալով ներկայացվում է այն ժամանակի անցնելը, երբ Տիրոջն էին սպասում, հիասթափությունը և թվացյալ ձգձգումը: Այս անորոշության ժամանակ մակերեսայինների և կիսասրտների հետաքրքրությունը շուտով սկսեց տատանվել, և նրանց ջանքերը թուլացան, բայց նրանք, որոնց հավատը հիմնված էր Աստվածաշնչի անձնական ճանաչողության վրա, իրենց ոտքերի տակ վեմ ունեին, որը հիասթափության ալիքները չէին կարող լվանալ հեռացնել: «Նրանք բոլորը ննջեցին ու քնեցին». մի խումբը՝ անհոգության մեջ և իր հավատից հրաժարման, մյուս խումբը՝ համբերությամբ սպասելով, մինչև ավելի հստակ լույս տրվեր: Սակայն փորձության գիշերվա ընթացքում վերջիններս ևս, որոշ չափով, կարծես կորցրին իրենց նախանձախնդրությունն ու նվիրումը: Կիսասրտներն ու մակերեսայիններն այլևս չէին կարող հենվել իրենց եղբայրների հավատի վրա: Յուրաքանչյուրը պետք է ինքն իր համար կանգնի կամ ընկնի»: Մեծ պայքարը, 395:

Հոգեգալստին նախորդող տասն օրվա ընթացքում և Էքսերթերի ճամբարային ժողովի ժամանակ Քրիստոս երկրորդ անգամ հավաքեց Իր ժողովրդին՝ նախքան այդ ժողովրդի կողմից Իր պատգամը աշխարհին տանելը: Երբ երրորդ հրեշտակը իջավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, փոքր հոտը կրկին հիասթափվեց և ցրվեց, սակայն 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին ուսուցման մի շրջան սկսվեց, երբ Քրիստոս Իր ժողովրդին առաջնորդեց դեպի Ամենասուրբ Տեղը: 1849 թվականին Տեղը երկրորդ անգամ երկարեց Իր ձեռքը՝ դարձյալ հավաքելու նրանց, որոնց Նա հավաքել էր 1844 թվականի ապրիլի 19-ի և հոկտեմբերի 22-ի հիասթափություններից դուրս:

1844 թվականին ցուցումը վերաբերում էր այն պատգամին, որը երրորդ հրեշտակն իր ձեռքում ուներ, երբ իջավ, սակայն «կասկածի և անորոշության ժամանակահատվածում», որ հետևեց մեծ հիասթափությանը, շատերը մոլորվեցին: 1849 թվականին սկսվեց փոքր ցրված հոտի հավաքման գործը, սակայն այն, ինչ պատկերավորվեց այդ պատմությամբ, 1863 թվականի պարտությունն էր և արդի Իսրայելի համար առաջին Կաղետը: Մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի ապագա հաղթանակը և նրանց գործը երկրորդ Կաղետում հետաձգվեցին:

Երբ Տեղը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իջավ, Նա հավաքեց Իր վերջին օրերի ժողովրդին, նրանց տվեց ուտելու Իր հոգևոր կերակուրը, Իր Հոգին շնչեց այդ ժողովրդի վրա, երբ սկսեց սրսկել վերջին անձրևը, և Նա նաև սկիզբ դրեց փորձության մի ընթացքի, որը հասավ մինչև 2020 թվականի հուլիսի 18-ը, երբ Իր վերջին օրերի ժողովուրդը հիասթափվեց և ցրվեց: Երեք ու կես օր նրանք մեռած էին փողոցում: Թե՛ երեք ու կես օրը, թե՛ Քրիստոսի ժամանակի քառասունչորս ժամանակահատվածը ներկայացնում են անապատ: Դա ներկայացված է նաև 1844 թվականի ապրիլի 19-ից մինչև 1844 թվականի օգոստոսի 12-ը տևած ժամանակահատվածով, ինչպես նաև 1844

թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1849 թվականը տևած ժամանակահատվածով:

2023 թվականի հուլիսից մինչև կիրակնօրյա օրերը, որը Պենտեկոստեին նախորդող տասը օրերն են, օգոստոսի 12-ից մինչև օգոստոսի 17-ը էքսեթերում տեղի ունեցած ճամբարային ժողովը, և 1849 թվականից մինչև 1863 թվականն ընկած ժամանակաշրջանը բոլորը միմյանց համահունչ են: Դրանք ներկայացնում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի երկրորդ հավաքման ժամանակաշրջանը: Հիասթափությունից մինչև Սուրբ Հոգու հեղման ժամանակաշրջանը բաժանվում է երկու հստակ ժամանակաշրջանների:

Դանիել մարգարեի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ ներկայացված են ուրացող բողոքականության գիծը (անվանական եկեղեցին), Լաոդիկեայի Յոթներորդ Օրվա Ադվենտիզմի գիծը (անվանական ադվենտիզմը), կաթոլիկության գիծը և ճշմարիտ բողոքականության գիծը: Այդ չորս գծերը պատկերում են ճշմարիտ բողոքականությունը՝ վեճի մեջ վիշապի (Հուդա), գազանի (կաթոլիկություն) և սուտ մարգարեի (ուրացող բողոքականություն) եռակի միության դեմ:

Նույն այդ ծածուկ պատմության շրջանակում պատկերագրվում է նաև ուխտադրժող Հանրապետականության գիծը: Այդ գծի ներսում ներկայացված է հակամարտություն Դեմոկրատական (վիշապը) և Հանրապետական կուսակցությունների (գազանի պատկերը) միջև: Հանրապետական կուսակցությունը պետք է առաջնորդի գազանի պատկերի կազմավորումը, և այդպես վարվելով՝ այն դրսևորում է գազանի (պապականության) մարգարեական բնութագրերը: Աստծո Խոսքում պապականությանը, որը հյուսիսի թագավորն է և նաև գազանը, տրվում է Եգիպտոսը (վիշապը)՝ որպես հատուցում մատուցված ծառայությունների համար, քանի որ այն Աստծո կողմից գործածվում է որպես դատաստանի գործիք:

Մարդո՛ւ որդի, Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորը իր գործին մեծ ծառայություն տվեց Տյուրոսի դեմ. ամեն մի գլուխ ճաղատվեց, և ամեն մի ուս մաշվեց. բայց նա ու իր գործը Տյուրոսից վարձ չստացան այն ծառայության համար, որ կատարեցին նրա դեմ: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես Եգիպտոսի երկիրը պիտի տամ Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորին, և նա պիտի վերցնի նրա բազմությունը, պիտի առնի նրա ավարը և պիտի հափշտակի նրա կողոպուտը, և դա պիտի լինի նրա գործի վարձը: Ես նրան տվել եմ Եգիպտոսի երկիրը իր աշխատանքի դիմաց, որով ծառայեց նրա դեմ, որովհետև նրանք ինձ համար գործեցին, ասում է Տեր Աստվածը: Այդ օրը պիտի պատճառեմ, որ Իսրայելի տան եղջյուրը բողբոջի, և քեզ պիտի տամ բերանի բացում նրանց մեջտեղում, և նրանք պիտի գիտենան, որ ես եմ Տերը: Եզեկիել 29:18-21.

Նաբուգոդոնոսորը, որը տվյալ հատվածում հյուսիսի թագավորն է, իր վարձատրության դիմաց ստանում է Եգիպտոսի երկիրը՝ դրանով նախակերպարելով, որ վերջին օրերում պապականությանը տրվում է Եգիպտոսը, որը վիշապն է, որը տասը թագավորներն են, Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, որոնք համաձայնում են իրենց յոթերորդ թագավորությունը կարճ ժամանակով տալ գազանին:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գազանի վրա, սրանք պիտի ասեն պոռնիկին, և պիտի ամայի ու մերկացնեն նրան, և պիտի ուտեն նրա մարմինը, և պիտի այրեն նրան կրակով: Որովհետև Աստված նրանց սրտերի մեջ դրել է կատարել Իր կամքը, և միաբան լինել, և իրենց թագավորությունը տալ գազանին, մինչև որ Աստծո խոսքերը կատարվեն: Հայտնություն 17:16, 17.

Այս մարգարեական վճարումն արտացոլված է նաև Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներկրորդ համարում:

Նա նաև իր ձեռքը պիտի մեկնի երկրների վրա, և Եգիպտոսի երկիրը չի փրկվի:
Դանիել 11:42:

Պապականությունը հաղթում է վիշապի զորությանը վերջին անձրևի ժամանակ, որովհետև այս հատուցումը կատարվում է այն «օրվա» «մեջ», երբ Աստված «Իսրայելի տան եղջյուրը բողբոջեցնում է»: Անձրևն է, որ Աստծո Իսրայելին բողբոջեցնում է, և այդ օրը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որը արևելյան քամու օրն էր:

Յակոբից եկողները արմատ կձգեն. Իսրայելը պիտի ծաղկի ու բողբոջի և աշխարհի երեսը լցնի պտղով: Մի՞թե նա զարկեց նրան, ինչպես զարկեց իրեն զարկողներին, կամ մի՞թե նա սպանուեց այնպես, ինչպես սպանուեցին նրա կողմից սպանուածները: Չափաւորութեամբ, երբ նա ծլարձակի, դուն պիտի դատես նրա հետ. նա զսպում է իր սաստիկ հողմը արեւելեան հողմի օրը: Այսպիսով Յակոբի անօրէնութիւնը պիտի քաւուի, և սա է նրա մեղքը վերցնելու ամբողջ պտուղը, երբ նա գոհասեղանի բոլոր քարերը դարձնի կաւիճի քարերի պէս՝ փշրուած, և պուրակներն ու կուռքերը այլևս կանգուն չեն մնայ: Եսայիա 27:6-9.

Եգիպտոսը տրվում է պապական գազանին, երբ վերջին անձրևը թափվում է: Վերջին անձրևը սկսեց շաղ տալ, երբ արևելյան քամին, որը ներկայացնում է երրորդ վայի իսլամը, «կանգնեցվեց» կամ զսպվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այնուհետև անձրևը սկսեց չափվել, (շաղ տրվել) Իսրայելի վրա, երբ նրանք սկսեցին բողբոջել: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ երրորդ վայը նորից գա, վերջին անձրևը թափվում է առանց չափի: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի և շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի միջև «Հակոբի անօրենությունը» մաքրվում է, և «մաքրվում է» եբրայական բառը նշանակում է «քավվում է»: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պապական գազանին տրվում է Եգիպտոսը (վիշապը), երբ այդ տասը թագավորները պոռնկանում են պապության հետ՝ կազմավորելով գազանի համաշխարհային պատկերը:

Կիրակնօրյա օրենքից առաջ, հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակահատվածում, ապոստատ Հանրապետական եղջյուրը ապոստատ Բողոքական եղջյուրի հետ միասին գազանին պատկեր է ձևավորում, և այդ մարգարեական գծում Հանրապետական կուսակցությունը հաղթում է Դեմոկրատական կուսակցության նկատմամբ, որովհետև Դեմոկրատական կուսակցությունը վիշապային իշխանություն է, իսկ Հանրապետական կուսակցությունը այն իշխանությունն է, որը ձևավորում է պապականության պատկերը:

Երկրի գազանի մարգարեական պատմության ներսում նույնացվում է թե՛ Դեմոկրատական կուսակցության վախճանը, թե՛ Հանրապետական կուսակցության վախճանը: Այդ երկու կուսակցությունները կազմում են Հանրապետականության եղջյուրը, սակայն դրանք մատնանշում են մի ներքին պայքար, որ անցնում է երկրի գազանի ամբողջ պատմության միջով: Այդ եղջյուրը (Հանրապետական) իր մեջ պարունակում է երկրի գազանի երկու եղջյուրների ներքին մի միկրոտիեզերք:

Մարերի և պարսիկների թագավորության վկայության մեջ վերջին եղջյուրն էր, որ ավելի բարձր ելավ, և Ամերիկայի պատմության մեջ առաջինը սկսեց Դեմոկրատական կուսակցությունը, բայց ի վերջո Հանրապետական կուսակցությունն է ավելի բարձր ելնում և հաղթում դեմոկրատներին: Վերջին անձրևի պատմության մեջ, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, գլոբալիստ, վիշապով ներշնչված դեմոկրատները Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի անհատակ փոսից վեր ելան և 2020 թվականի ընտրությունները գողանալով սպանեցին հանրապետականներին: Թրամփի (և հանրապետականների) դեմ նրանց պատերազմը սկսվեց այն ժամանակ, երբ նա 2015 թվականին հայտարարեց իր թեկնածությունը, և այդ պահից ի վեր այն միայն սաստկացավ:

Երբ դեմոկրատները 2020 թվականին գողացան ընտրությունները, ապա հաստատեցին Փելոսիի դատավարությունները, բայց երբ Թրամփը 2022 թվականին հայտարարեց իր երրորդ քարոզարշավը, վախ ընկավ դեմոկրատների վրա, և նրանց ցասումը միայն աճեց, ուստի նրանք մեծ բարկությամբ ելան Թրամփի և նրա աջակիցների դեմ, որովհետև գիտեին, որ իրենց ժամանակը կարճ է: Նրանք ցնծացին նրա մահվան վրա, բայց երբ նա ոտքի կանգնեց, մեծ վախ ընկավ նրանց վրա:

Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, անդունդից ելնող գազանը պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, պիտի հաղթի նրանց և պիտի սպանի նրանց: Եվ նրանց դիակները պիտի մնան մեծ քաղաքի փողոցում, որը հոգևորապես կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց: Եվ ժողովուրդներից, ցեղերից, լեզուներից և ազգերից մարդիկ պիտի տեսնեն նրանց դիակները երեք օր և կես, և թույլ չեն տա, որ նրանց դիակները գերեզմանների մեջ դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա, պիտի ցնծան և նվերներ պիտի ուղարկեն միմյանց, որովհետև այս երկու մարգարեները տանջում էին երկրի վրա բնակվողներին: Եվ երեք օր ու կեսից հետո Աստծուց եկող կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Հայտնություն 11:7–11.

Ժամանակահատվածը, որը մատնանշում է Դեմոկրատական կուսակցության վախճանը, 2021 թվականին Բայդենի երդմնակալությունից մինչև 2025 թվականին Թրամփի երդմնակալությունն է: Այդ ժամանակահատվածը սկսվեց Պելոսիի դատավարություններով, որոնք իրենց բնույթով զուտ հակասահմանադրական էին և ամբողջապես քաղաքական: Այդ պատմությունը, որը ներկայացնում է վեցերորդ նախագահի մահը՝ սկսած վախճանի ժամանակից՝ 1989 թվականից, մինչև յոթից եղող ութերորդ նախագահը, սկսվեց քաղաքական դատավարություններով (Պելոսիի

դատավարությունները), և ավարտվում է Դեմոկրատական կուսակցության մահով և Պելոսիի դատավարությունների երկրորդ շարքով, քանի որ քաղաքական թիրախները շրջվում են:

Պատմության այս պատկերավոր ներկայացումը գտնվում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, որն իր առաջին կատարումն ունեցավ Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակ: Ֆրանսիական հեղափոխությունը քաղաքական պատերազմի գիլյոտինյան տիպի դասական պատմական օրինակն է, որը բնորոշում է, թե ինչպես մի իշխող կուսակցություն սպանում է մյուսին, իսկ ապա հենց նույն իշխող ուժը ինքն էլ տապալվում և հալածվում է:

Բայդենի պաշտոնակալությունից և Փելոսիի դատավարություններից մինչև Թրամփի երկրորդ պաշտոնակալությունն ու Փելոսիի դատավարությունների շրջադարձը ձգվող ժամանակահատվածը բնորոշում է Դեմոկրատական կուսակցության վախճանը, և այն նաև ցույց է տալիս, թե երբ է Թրամփը կրկին իրականացնում գործադիր հրամանագրերի մի շարք, որոնք նախատիպավորված էին «Օտարականների և Խռովարարության մասին ակտերով»: Այդ գործադիր հրամանագրերի իրականացումը կսկսի երկրորդ Փելոսիի դատավարությունները և կբնորոշի այն ժամանակահատվածի սկիզբը, երբ գազանի պատկերը սկսում է լրջորեն ձևավորվել: Այդ ժամանակահատվածն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի գործադրմամբ, ուստի ժամանակահատվածը սկսվում է «Օտարականների և Խռովարարության մասին ակտերին» զուգահեռող գործադիր հրամանագրերով և ավարտվում՝ կիրակնօրյա օրենքով: Հենց այնտեղ է, որ ավարտվում է Հանրապետական կուսակցությունը:

Ժողովրդավարական կուսակցության, ապա՝ Հանրապետական կուսակցության ավարտը ներկայացնող երկու ժամանակաշրջաններն էլ մարգարեաբար փոխկապակցված են և ներկայացված են 1776 թվականից մինչև 1798 թվականը ընկած քսաներկու տարվա ժամանակաշրջանով: Այդ ժամանակաշրջանն ունի երեք հանգրվան՝ 1776 թվականի Անկախության հռչակագիրը, տասներեք տարի անց՝ Սահմանադրությունը, որին հաջորդեցին 1798 թվականի Օտարերկրացիների և Խռովության մասին օրենքները: Այդ երեք հանգրվանները իրենց կատարումն են գտնում Ժողովրդավարական և Հանրապետական կուսակցությունների գծում, թեև երկրորդ և երրորդ հանգրվանների կիրառությունը յուրաքանչյուր գծում տարբեր կետում է:

Հաջորդ հոդվածում մենք կբացատրենք այս նշանաբարերը և դրանց իրականացումները:

«Գոյություն ունեն միայն երկու կողմեր. Մատանան գործում է իր ծուռ, խաբուսիկ գորությամբ, և ուժգին մոլորություններով բռնում է բոլոր նրանց, ովքեր չեն մնում ճշմարտության մեջ, ովքեր իրենց ականջները հեռացրել են ճշմարտությունից և դարձրել առասպելների կողմը: Մատանան ինքը չմնաց ճշմարտության մեջ. նա անօրենության խորհուրդն է: Իր նենգությամբ նա իր հոգեկործան մոլորություններին տալիս է ճշմարտության տեսք: Սրանում է նրանց խաբելու գորությունը: Այն պատճառով, որ դրանք ճշմարտության կեղծօրինակն են,

Սպիրիտիզմը, Թեոսոֆիան և նման խաբեությունները նման մեծ իշխանություն են ձեռք բերում մարդկանց մտքերի վրա: Սրանում է Սատանայի վարպետական ներգործությունը: Նա ձևացնում է, թե մարդու Փրկիչն է, մարդկային ցեղի բարերարը, և այսպես առավել դյուրությամբ իր գոհերին հրապուրում է դեպի կործանում»:

«Աստծու խոսքում մեզ զգուշացվում է, որ անքուն զգոնությունն է անվտանգության գինը: Միայն ճշմարտության և արդարության ուղիղ ճանապարհի մեջ կարող ենք խույս տալ փորձիչի իշխանությունից: Բայց աշխարհը որսված է: Սատանայի հմտությունը գործադրվում է անթիվ ծրագրեր և միջոցներ հորինելու մեջ՝ իր նպատակներն իրագործելու համար: Կեղծավորությունը նրա մոտ դարձել է նուրբ արվեստ, և նա գործում է լույսի հրեշտակի կերպարանքով: Միայն Աստծու աչքն է զանազանում նրա այն նյութապաշտությունները, որոնցով նա ձգտում է աշխարհը ապականել կեղծ և կործանարար սկզբունքներով, որոնք իրենց դեմքին կրում են իսկական բարության տեսքը: Նա աշխատում է սահմանափակել կրոնական ազատությունը և կրոնական աշխարհում մի տեսակ ստրկություն հաստատել: Կազմակերպությունները, հաստատությունները, եթե Աստծու գործությամբ չեն պահպանվում, Սատանայի թելադրանքով կգործեն՝ մարդկանց մարդկանց վերահսկողության տակ բերելու համար. և խաբեությունն ու նենգությունը կկրեն ճշմարտության հանդեպ նախանձախնդրության և Աստծու արքայության առաջխաղացման նմանություն: Ինչ որ մեր գործելակերպում այնքան բաց չէ, որքան օրը, պատկանում է չարի իշխանի մեթոդներին: Նրա մեթոդները գործադրվում են նույնիսկ Յոթերորդ Օրվա Ադվենտիստների մեջ, որոնք հավակնում են ունենալ առաջադեմ ճշմարտություն»:

«Եթե մարդիկ դիմադրեն այն նախազգուշացումներին, որ Տերը նրանց է ուղարկում, նրանք նույնիսկ չար գործելակերպերի առաջնորդներ են դառնում. այդպիսի մարդիկ իրենց վերապահում են Աստծո առանձնաշնորհները գործադրելու՝ իրավունքը՝ նրանք համարձակվում են անել այն, ինչ Աստված Ինքը չի անի՝ մարդկանց մտքերը վերահսկելու ձգտման մեջ: Նրանք ներմուծում են իրենց սեփական մեթոդներն ու ծրագրերը, և Աստծո մասին իրենց թյուր պատկերացումների միջոցով թուլացնում են ուրիշների հավատը ճշմարտության հանդեպ և ներմուծում են կեղծ սկզբունքներ, որոնք խմորի նման կգործեն՝ ապականելու և փչացնելու մեր հաստատություններն ու եկեղեցիները: Ամեն ինչ, որ նսեմացնում է մարդու ըմբռնումը արդարության, իրավահավասարության և անաչառ դատաստանի մասին, ցանկացած հնարք կամ պատվիրան, որ Աստծո մարդկային գործակալներին դնում է մարդկային մտքերի վերահսկողության տակ, խաթարում է նրանց հավատը Աստծո հանդեպ. այն բաժանում է հոգին Աստծուց, որովհետև հեռացնում է խիստ անարատության և արդարության ճանապարհից»:

«Աստված չի արդարացնի որևէ միջոց, որով մարդը թեկուզ ամենափոքր չափով պիտի իշխի կամ ճնշի իր մերձավորին: Ընկած մարդու միակ հույսը Հիսուսին նայելն է և Նրան ընդունելը որպես միակ Փրկիչ: Հենց որ մարդը սկսում է երկաթյա կանոն սահմանել այլ մարդկանց համար, հենց որ նա սկսում է մարդկանց լծել և վարել ըստ իր իսկ մտքի, նա անարգում է Աստծուն և վտանգի է մատնում իր

սեփական հոգին, ինչպես նաև իր եղբայրների հոգիները: Մեղավոր մարդը կարող է հույս և արդարություն գտնել միայն Աստծո մեջ, և ոչ մի մարդ արդար չէ ավելի երկար, քան քանի դեռ նա հավատ ունի Աստծու հանդեպ և պահպանում է կենսական կապը Նրա հետ: Դաշտի ծաղիկը պետք է իր արմատն ունենա հողի մեջ. այն պետք է ունենա օդ, ցող, անձրևներ և արևի լույս: Այն կծաղկի միայն այն ժամանակ, երբ ստանա այս առավելությունները, և դրանք բոլորը Աստծուց են: Այդպես էլ մարդկանց հետ է: Մենք Աստծուց ենք ստանում այն, ինչ ծառայում է հոգու կյանքին: Մենք զգուշացվում ենք, որ չվստահենք մարդուն և մարմինը մեր բազուկը չդարձնենք: Անեծք է հռչակված բոլոր նրանց վրա, ովքեր այսպես են վարվում»: The 1888 Materials, 1432–1434.